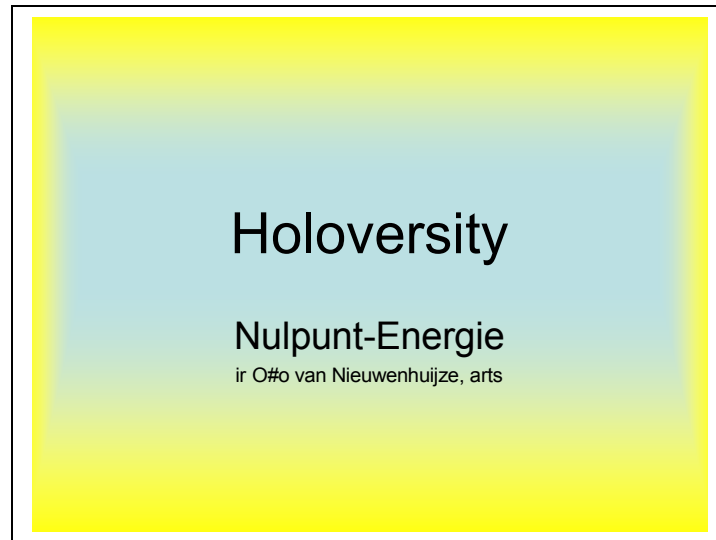

Slide 1

Deze presentatie gaat in op *het nulpunt*, van de nulpuntenergie. Doordat het gaat om een NUL-punt, ligt het niet in de *bekende* dimensies. Om met het NULpunt te kunnen werken, is een wiskunst nodig die daarop is gebaseerd. Langhaar ontwikkelde hiertoe “Dimensional Analysis”; en Peter Rowlands de nulpuntswiskunst; zie zijn boek “Zero to Infinity” (2008). In deze presentatie wordt uitgelegd dat we een multi-dimensionele Logica nodig hebben om de nulpuntprincipe te kunnen begrijpen. Daarmee kunnen we het nog niet beschrijven: de taalvormen en modellen die we kennen schieten daarvoor tekort. Dat betekent dat we niet op de bestaande modellen kunnen vertrouwen, om te begrijpen dat wat die modellen niet *kunnen* beschrijven. We moeten daartoe andere modellen ontwikkelen, waarin dimensionele veranderingen onderdeel zijn van het model. Daarmee zijn we er echter nog niet uit. We moeten namelijk ook beschrijven hoe onze betrokkenheid in de waarNeming de waarHeid bepaalt.

Alles wat in deze presentatie wordt beschreven heeft daardoor géén waarde, als het niet kan worden begrepen in termen van de manier waarop het door ons wordt be-leefd. De oplossing voor de koppeling van beschrijving en beleving (waarHeid en waarNeming) moeten we zoeken/vinden in ons lichaam. Daarin zien we dat onze betrokkenheid wordt bepaald door ons gebruik van keuzevrijheid. Het is die keuzevrijheid, die we in relatie tot het (dimensionele) nulpunt moeten begrijpen en beschrijven.

Inleiding

Vandaag wil ik het hebben over iets wáár je het eigenlijk niet over kan hebben. Het gaat om de basis van het hele universum. Dit wordt beschreven door de “Kosmologie”. Het principe is simpel – het principe *moet* simpel zijn – want het gaat over de uniVersele samenhang van het hele uniVersum. Zo complex als het uniVersum lijkt, zo

simpel moet het in principe zijn. De reden is simpel: een uniVersum dat te complex is, kan zichzelf niet in stand houden. Vandaar dat ik zoek naar de simpelste verklaring voor de samenhang van het hele uniVersum. Die kan ik niet zien in de vormen (znw.) van materie, maar wel in het vormen (ww.) van materie. **Schepping**. Vandaar dat ik ben gaan kijken naar dat wat we niet kunnen zien, als basis voor wat we wel kunnen zien.

Dat lijkt onmogelijk – hoe kan je immers zien wat je niet kan zien? Het principe is echter simpel: wij zijn één met het uniVersum. We beleven het uniVersum in ons lichaam. We **belev**en de principes van vormen (ww.) van het uniVersum in ons lichaam. De basis van de samenhang van het uniVersum moeten we dan ook zoeken in onze beleving; niet in onze beschrijving.

Dat geeft ons direct ook een waarschuwing voor de beperkingen van onze beschrijvingen; ten opzichte van onze beleving. Elke beschrijving die we maken, zijn een *gevolg* van onze beleving. We kunnen dat niet omkeren. De modellen zijn *niet* de basis van onze beleving; onze beleving is de basis van onze modellen. Dat betekent ook dat we onze modellen moeten aanpassen om onze betrokkenheid (onze beleving) daarin te **beschrijven**. “Vrije Keuze” is een centraal gegeven leven, en onze betrokkenheid wordt bepaald door ons gebruik van Vrije Keuze. Het is dit principe van Vrije Keuze, wat niet alleen centraal staat in onze beleving van leven, maar ook in het Nulpunt, van het ontstaan van het uniVersum.

Dat is waarover mijn verhaal van vandaag gaat. Met daarbij dus de kanttekening dat we niet moeten kijken naar de **Kosmos** zoals we die zien (en zoals die door de Kosmologie wordt beschreven) maar juist naar dat deel van de Kosmos wat we *niet* kunnen zien; het ontstaan van de Kosmos. Dat gaat niet alleen hoe de Kosmos zoals we dat zien verandert, maar vooral hoe de Kosmos die we zien gevormd is. Laten we direct duidelijk stellen dat we ons daar géén idee van kunnen vormen. De taal die we hebben, verwijst naar *objecten* en *materie*. De taal die we zoeken, moet verwijzen naar het ontstaan van materie. Om een praktisch en concreet voorbeeld te geven: we hebben geen enkele basis voor welk-model-dan-ook zolang we geen antwoord hebben op de volgende vragen: “Zit het uniVersum in een doos?”, “zit het in een fles?”, “zit het in een zak?” of “zit het in een zeepbel?”. Zolang wij daar geen beschrijving bij hebben, is er geen enkel fundament voor welk model we ook hebben.

Elk **model** is een *gevolg* van onze waarneming. In de Kwantumtheorie wordt expliciet gesteld dat onze waarneming onze waarheid bepaalt. Onze *werkelijkheid* van leven en wonen en werken en dingen-doen is gebaseerd op onze beleving. Dat geldt voor elk van ons, en het geldt net zo voor de wetenschap. De zogenaamde ‘objectieve’ wetenschap (modellen) is op subjectieve wetenschappers (beleving) gebaseerd. De mogelijkheid tot het maken van zulke modellen is beperkt door de eigen ervaring, sociale contacten, taalvaardigheid, en het sociale systeem. Verklaringsmodellen zijn géén modellen van de werkelijkheid, maar instrumenten voor communicatie. Een verklaringsmodel is om het zo maar te zeggen, de ‘keutel’ van een gedachteproces.

Die gedachteprocessen doorlopen dezelfde **ontwikkelingsstappen** die we zelf ook doorlopen in het opgroeien van baby naar volwassen. Als een baby ondergaan we onze omgeving, als kind leren we daarmee spelen, als puber weten we daar grenzen aan te stellen en als volwassen hopelijk daarin op verschillende manieren mee kunnen omgaan. Op dezelfde manier heeft ‘de wetenschap’ dezelfde ontwikkelingsstappen doorlopen, van het *Klassieke* (‘Baby’) naar *Relativiteit* (‘Kind’) en *Probabiliteit* (‘Puber’)

naar (nog in ontwikkeling) *Integrale Theorie* ('Volwassen'). Dat laatste model is nog niet klaar, omdat de expliciete formulering van onze betrokkenheid daarin nog ontbreekt.

Verklaringsmodellen zijn per definitie mentale/sociale constructies en het maakt niet uit of je dat nu bekijkt als een fysiek model of wiskundig model. Het gaat steeds om abstracties. Het zijn instrumenten voor communicatie, die indirect ook werken als hulpmiddelen om onze (eigen) gedachten te vormen. (*Wiskundige*) modellen zijn taalstructuren en die moet je terugherleiden naar de *psychologische* basisprincipes die daarachter liggen en alle communicatie tussen mensen is gebaseerd op *sociale* communicatie tussen mensen.

Dit betekent dat onze gedachtewisseling vandaag onderdeel is van de interne communicatie van de mensheid. Want zoals ons lichaam is ontstaan uit een cel die zich heeft gedeeld (de "Zygote"), zo is de mensheid ook ontstaan uit mensen die zich hebben gedeeld. Delen en vermenigvuldigen van cellen in ons lichaam houdt direct verband met differentiatie en integratie tussen mensen in de mensheid.

Daarin is er een directe integratie, en uitwisseling, van informatie en materie. Het is het verschil tussen beleving en materie. Het is ook het verschil tussen de gevoelsmens en de technout. In een computer spreekt men over het verschil tussen software en hardware. In ons lichaam is te zien, en te beleven, hoe informatie en materie samen komen. **In ons lichaam is te zien dat de software de hardware bepaalt.**

Dat idee wil ik je vragen om even mee te nemen in onze gedachtevorming over de ontwikkeling van het universum, "de Kosmologie". Die Kosmologie ontstaat nadat het scheppingsverhaal van de kerken was opzij gezet hadden omdat mensen wilden weten 'hoe ontstaan en bestaan die dingen die we zien'. Dat leidde tot de serie van gedachtenstappen die wij kennen als de ontwikkeling van de 1) *Klassieke*-Theorie, naar 2) *Relativiteit*-Theorie naar de 3) *Kwantum*-Theorie en naar de 4) *Integrale-Veld*-Theorie. In feite zijn we daarin overgegaan van bestudering van 1) *materie* naar die van 2) *moleculen* naar die van 3) *atomen* naar die van 4) *pure informatie*. **De Kosmologie keert deze ontwikkeling om.**

Kosmologie

Zie hoe de wetenschap zich heeft ontwikkeld door de bestudering van materie naar moleculen naar atomen naar subatomaire informatievelden. Als je dat omdraait dan kom je uit op dat verhaal van de Kosmologie. Dat is als volgt samen te vatten:

- 1) Startpunt is de Fase-ruimte; een domein van pure informatie. Het is deze fase-ruimte die de kern is van 'het Nulpunt' van 'de nulpuntenergie' die we hier bespreken. Deze eerste fase staat dus buiten de materie; en is niet in termen van materie te beschrijven. Dit is de fase-ruimte – een ruimte van pure informatie (die verderop verder zal worden beschreven).
- 2) Vanuit Niets is een Kosmische gaswolk ontstaan.
- 3) Vanuit de Kosmische Gaswolk zijn sterrensystemen ontstaan op de kruispunten ('de meridianen') van de lading/ontlading in Kosmische gaswolk.
- 4) Planeten zijn de 'bekoelde' 'uitspatting' van sterren.

De **wetenschap van vaste stof** gaat over de aardkorst van een planeet, specifiek deze planeet. Als je die planeet vergelijkt met een ballon, dan is de dikte van die aardkorst zo

dik als de huid van een ballon. Alle 'materiële' modellen hebben een net zo beperkte relevantie t.o.v. de rest van het Universum. We moeten dus inzien hoe de wetenschap van de vaste stof (van de Aardkorst) verband houdt met de relativistische chemie in sterrenstelsels, die we weer moeten herleiden tot de probabilistische elektromagnetische (ont)ladingen in de Kosmische Gaswolk, die we weer moeten **herleiden tot het ontstaan van materie zelf; vanuit pure informatie in informatie.**

Daarvoor moet je een model hebben dat niet is gebaseerd op materie. Dat is ook waarom ik begon te zeggen van 'waar ik het nu, vandaag over heb, is over iets wat onbeschrijfbaar is'.

In feite heb ik de wetenschap 'in de achteruit versnelling gezet'. Als we dan teruggaan, dan moeten we ergens terugkomen op iets waar alles op niets gebaseerd is.

We hebben daarmee 1 probleem: we kunnen dat niet beschrijven. De uitleg daarvoor is te vinden in het werk van neurobioloog en neurofysioloog Humberto **Maturana** en Francisco **Varela**. Ze bestudeerden de relatie tussen hallucinaties en waarnemingen. Beide zijn elektromagnetische pulsen die (Fourier) gecodeerd worden doorgegeven in ons lichaamssysteem. Onderdeel van hun werk ging over de problemen die we hebben in onze externe communicatie: taal verwijst naar objecten. We hebben géén taal voor het ontstaan van objecten, of het niet-bestaan van objecten. De enige manier waarop we die kunnen begrijpen/beschrijven, is via het instrument van *abstractie*; dat is het 'oplossend vermogen' om kennis te herleiden tot gedachten, tot noties, tot concepten. Dit is analoog aan het 'terugdenken' van materie naar moleculen naar atomen naar informatie; maar dan in termen van informatie (communicatie).

De taal die we gebruiken in onze onderlinge communicatie is gebaseerd op de communicatie tussen de cellen in ons lichaam. Daarin komen lichtsignalen, elektromagnetische interacties, chemische uitwisselingen, en materie-materie interacties samen. Onderdeel daarvan is het systeem van elektromagnetische velden in ons lichaam zoals beschreven door Björn Nordström, Herbert Frölich, Cyril Smith en Robert Becker. Belangrijk is dat we daarin de relatie moeten zien tussen energie en informatie; zoals we dat beleven in ons lichaam. Vergelijk dit met de relatie tussen de signaal golf en de draaggolf in een radiosignaal; of de relatie tussen stroom en geleider in een stroomdraad. Let wel: de beschrijving speelt zich dus niet meer af op het niveau van beschrijving van de *materie*, maar in termen van de dynamiek van het *elektromagnetische veld*.

Nogmaals: let wel: in het elektromagnetische veld hebben we niet alleen te maken met een koppeling tussen *elektrische stromen in de materie en magnetische velden* daarbuiten. Het is dat samenspel wat ons kan helpen om verder te denken dan in termen van energie en materie; en om verder te denken, in termen van informatie en velden. Het zijn deze gedachten die we kunnen vervolgen in het doordekken van wat zich afspeelt in een atoomkern, en vóór het ontstaan van het universum.

Besef dat je dus op een andere manier moet denken, om je gedachten te kunnen vormen over wat zich op dit niveau afspeelt. Hoe kan je beschrijven wat 'bestaat' op het moment dat materie niet bestaat? Als 'de werkelijkheidsmachine' 'in de achteruitversnelling zet' en teruggaat naar voordat het universum ontstaan is, dan raak je daarmee kwijt in de 'beschrijfbaarheid'. Dat is wat Maturana & Varela voorlegden: dat onze taal verwijst naar "dingen" om ons heen; zonder verwijzing naar "dingen" valt 'taal' weg. De enige manier om dan nog 'iets', Niets, te kunnen begrijpen, is door te

begrijpen dat ons begrip niet op Taal is gebaseerd. Lichaamstaal speelt zich niet af op het niveau van woorden, maar op cellulaire communicatie; die is gebaseerd op precies dezelfde principes als spelen in de opbouw en samenhang van het hele uniVersum.

Al onze concepties, realisaties, zijn daarop gebaseerd. In de psychologie lijken de eerdere herinneringen van de meeste mensen samen te vallen met het moment dat ze begonnen met spreken. Dat houdt in dat hun begrip van hun eigen werkelijkheid alleen maar daar beschrijfbaar is, benoembaar oproepbaar is, waar het in *taal* is te beschrijven.

Waar dit verhaal over gaat is dat wat daarvoor ligt. Dat wat buiten taal zit; dat wat buiten materie zit. Dat wat buiten het vormingsproces zit als wij die hier kennen. In de psychologie zijn die niveaus van bewustzijn via meditatie en hypnose te bereiken. Want uiteindelijk is het leervermogen van een baby (buiten taal) bepalen voor het vermogen van een baby om een taal te leren. Op dezelfde manier zijn niet de modellen of boeken de maat voor onze beleving; maar het onderliggende principe van beleving, waaruit we onze modellen vormen.

Ik heb daar een paar plaatjes voor meegenomen. Aan de hand daarvan wil ik uitleggen, waar de '**nulpuntenergie**' zit, maar vooral **die met bewustzijn is verbonden**. Ik wil dan ook direct even voorleggen van waar ik op uitgekomen ben.

Slide 2

Waarschuwing vooraf

- Verklaar al je Verklaringsmodellen
Verklaringsmodellen verklaren niet wat je NIET kent

“Onwetenschappelijkheid” is
'onwetenschappelijk':

Als iets volgens het model niet kan,
dan ligt dat niet aan de werkelijkheid
maar aan tekortkoming van het model

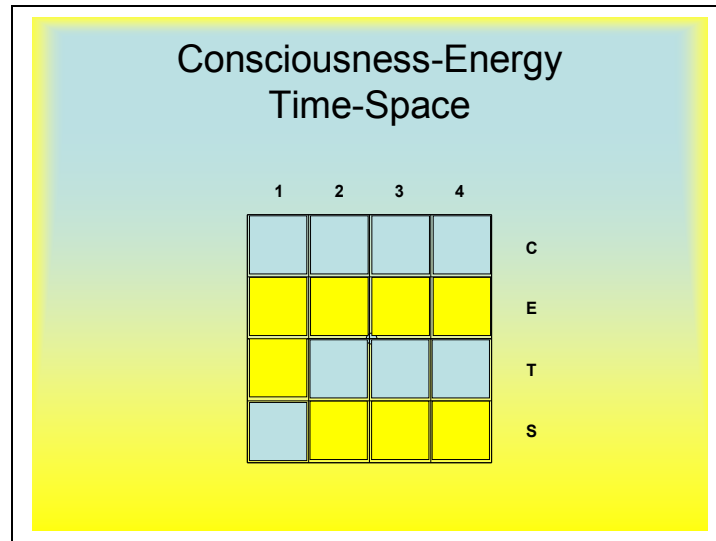
De KwantumTheorie kent het begrip “Collapse of the Vector of State”.
De *Toestandsvector*, bepaalt hoe door onze waarNeming (ww.) een waarneming (znw.) ontstaat.

Indien een beschrijvingsmodel de betrokkenheid *niet* beschrijft als deel van het model, dan is het model incompleet.

Zulke incomplete modellen zijn ongeschikt om verschillen in waarneming/beleving met elkaar te kunnen vergelijken.

Als we een waarneming niet aan de hand van een model kunnen verklaren, dan ligt dat aan een tekortkoming van het model; niet aan de waarneming zelf.

Slide 3

De figuur is de startsymbool op de webzait www.scienceoflife.nl. Vanuit de MatheThematica (een trans-dimensionele toepassing van de wiskunst) zijn bewustzijn, energie, tijd en ruimte één-en-hetzelfde fenomeen. (*Fenomeen* = sensorielle waarneming; *Noumenon* = psychologische interpretatie.) Om de samenhang tussen bewustzijn, energie, tijd en ruimte te kunnen beschrijven is het handig om naast de 3 Reële vectoren van ruimte, en één van tijd, de duale vector te gebruiken in het complexe domein, met drie Imaginaire componenten in de tijd en één imaginaire component in de ruimte ('het nulpunt'). Deze drie imaginaire tijddimensionaliteiten zijn nodig om het ontstaan, bestaan, vervormen en wegvallen van tijddomeinen te kunnen beschrijven. Daarnaast is het dan nodig om de vier fundamentele (reële) krachten van de natuurkunde op te vatten als vier verschillende interpretaties – vanuit verschillende modaliteiten van betrokkenheid – van één en hetzelfde onderliggende principe. Om dat te kunnen beschrijven is het nodig om onze betrokkenheid te formuleren in termen van vier (imaginaire) faserelaties: 1) identiteit, 2) relatie, 3) groep en 4) entiteit. Het bovenstaande schema toont de 4x4 dimensionele vector van Bewustzijn (C: Consciousness), Energie (E: Energy), Tijd (T: Time) en Ruimte (S: Space); met elk 4 "dimensionaliteiten".

Figuur 1: CEST – Bewustzijn-Energie_Tijd-Ruimte

De eerste figuur vat samen hoe ik voor mezelf de basisbeschrijving van de werkelijkheid heb moeten aanpassen. Ik heb dit gedaan door de 'onwerkelijke werkelijkheid' van de fase van informatie in formatie (de Fase Ruimte) in te passen in de basisformulering voor de beschrijving. Daarmee wordt "Informatie" onderdeel van de beschrijving, samen met "Energie", "Tijd" en "Ruimte".

De figuur vat dit samen; in de PPT versie is de dynamiek daarvan schematisch te volgen. Startpunt is het lege vel papier; dat de fase ruimte voorstelt. Door daarin (vanuit Vrije Keuze) betrokkenheid aan te gaan, ontstaat een aanknopingspunt voor verandering (schepping). Dat is het 1^e punt wat in het schema te zien is. Daardoor ontstaat een (fase) relatie, waarin overeenkomst-en-verschil ontstaat, waarin een Grens en een Veld zijn verbonden (en zich kunnen omkeren ten opzichte van elkaar). Daarin staat onze eigen betrokkenheid centraal. Die spiegelt zich af in een beperking in onze betrokkenheid; wat in de figuur is te zien in de omkering van het punt in de vorm van een kruis, wat zich omkeert in een vierkant, wat zich weer in-en-omkeert tot een rooster. Zoals al gesteld: het is een symbool, ter weergave van een verandering in relatie, doordat wij (door Vrije keuze) besluiten om anders om te gaan met 'de schepping'.

We moeten dus een relatie beschrijven tussen Schepping (ww.) en Schepping (znw.). Dus het samenspel tussen Vrije Keuze (informatie), en Manifestatie (materie). "Niets" en "iets". In de wiskunst (de kunst van het wissen; abstract deken) wordt dat gedaan door de relatie tussen een cirkel, en het punt van waaruit te cirkel wordt getekend. Daarvoor is een indirecte weergave te geven, in de wiskundige relatie tussen "Imaginaire" en "Reële" getallen. In het schema zijn de 'blauwe' velden symbool voor "Imaginaire"-, en de 'gele' velden voor "Reële"waarden. Die zijn op te vatten als processen (schepping in wording, ww.) ten opzichte van producten (schepping als effect, znw.)

Een punt wordt een kruispunt en wordt een veld waarin een onderverdeling zit waar je dan een bepaalde samenhang in kan vinden; dit is de basis 'vector' voor het beschrijven van (onze betrokkenheid in) schepping.

Wat je hier ziet is een bi-duale Minkovski-vector. De Minkovski-vector heeft 3 componenten in de ruimte, en één in de tijd.

In dit geval wordt deze vector gespiegeld met de tegenhangende imaginaire componenten: 3 in de tijd en één in de ruimte. De imaginaire component in de ruimte is het nulpunt, waarin de samenhang tussen de drie reële vectoren in de ruimte bepaald is. Dit is het nulpunt waarin de nulpunt-energie beschrijving bepaald wordt. In dat nulpunt spelen ook de 3 imaginaire componenten in de Tijd; dat is waar manifestatie processen kunnen 'aangezet' en 'uitgezet'. Dat is waar de (stabiliteit van) de ruimte basis wordt bepaald; want de stabiliteit van de tijdbasis ligt daarin verankerd.

In deze bi-duale vectornotatie zijn er 4 reële componenten voor de Energie-vector: deze zijn bepaald door de 'knopen' tussen tijd en ruimte. Deze 4 componenten in de energie vector komen overeen met de 4 Fundamentele Krachten van de Fysica. In feite zijn dit één en dezelfde kracht, beschouwd vanuit 4 verschillende vormen van betrokkenheid van de beschouwer.

De vier vormen van betrokkenheid van de beschouwer zijn beschreven in de 4 imaginaire componenten van bewustzijn. Deze zijn de tegenhanger van onze betrokkenheid in/met onze omgeving, als individu, in relatie, in groep, en als deel van de omgeving. Dit zijn de 4 relaties die in de Systeemtheorie worden beschreven als de 1^e, 2e, 3e, 4e orde component.

Samen geeft dat de CETS vector, met 4x4 componenten; 4 dimensies, met elk 4 dimensionaliteiten:

C - Consciousness
E - Energy
T - Time
S - Space

O#o (van Nieuwenhuijze, Otto), (1999c), "**STEC: Space-Time_Energy-Consciousness**" (The Paradox in Model Making), CASYS, Liège, 1999

Dus in deze beschrijving is een expliciete benoeming van bewustzijn als universeel principe van integrale samenhang van informatie (en vrije keuze). Bewustzijn gaat hier niet over Aandacht (Awareness) of Besef (Consciousness) of zoiets, maar het gaat over het pure faseveld zonder definieerbare definities doordat het buiten taal zit, buiten ruimte zit, buiten gestructureerde vormen van manifestatie, want dit gaat aan manifestatie vóóraf.

In het schema zie je de koppeling die ik leg tussen ruimte en tijd; met 3 reële componenten in de ruimte, en 1 reële component in de tijd. Daarnaast zijn er 3 imaginaire componenten in de tijd, en 1 imaginaire component in de tijd. De reden voor de 4 componenten in de tijd zijn beschreven in O#o (van Nieuwenhuijze, Otto), (1996c), **4-Dimensional Time** (Modelling beyond Eternity; The Paradox of Time); Proc. Systems Research, Informatics and Cybernetics '96, Baden-Baden. (Symposium "Modelling Anticipative Systems"). Dat gaat over 4 dimensions of time. In het beschrijven van scheppin is méér nodig dan de aanname van een vaste tijdbasis. Om te verklaren hoe iets kan ontstaan of verdwijnen (geboorte en dood) is het nodig om te beschrijven hoe een tijdbasis kan ontstaan. Dat betekent dat er een manier moet zijn om een cyclisch proces te zien ontstaan en verdwijnen; dat vraagt om spiraliserende processen. Dat heb ik beschreven in O#o (van Nieuwenhuijze, Otto), (1995), **The Gearbox of Realities** (Transcendental Complex Vortex Systems Cybernetics); Proc. Amsterdam Conf. Problems of Excavating Cybernetics and Systems (ed. R. Glanville with G. de Zeeuw). pp 221-222. (Hoe onze betrokkenheid meespeelt is te lezen in de artikelen over SOUL, SPIRIT, (Dis)Integrity, and Integral Health.)

De basis van een standaard tijdveld is een cyclus, dus een cirkel. Om een vaste structuur in de ruimte te hebben, moet je een vaste tijdbasis hebben. Dat moet je kunnen aanzetten en uitzetten. Dat vraagt om een Assen-draai, als instrument om een cirkel te vergroten of te verkleinen: een **fasedraai**.

In de CETS- vector heb ik dus een beschrijving gemaakt parallel aan de tijdruimte. Daarin is de tijdruimte net zo expliciet te beschrijven als de fysieke ruimte.

In het samenspel is te zien dat energie te maken heeft met de knooppunten tussen [4D] tijd en [4D] ruimte.

Maar daar heb je ook een tegenhanger voor nodig, want the four fundamental forces of physics zijn in feite een, een principe dat op verschillende manieren van betrokkenheid wordt beleefd.

Die verschillende manieren van **betrokkenheid** die staan in het schema als C 1,2,3,4.

C1) Elke waarNeming kan je herleiden naar je unieke positie van je eigen lichaam in je eigen leven met je eigen Vrije Keuze die je eigen uniekheid bepaalt; je stand**punt**.

C2) Op basis daarvan be-leef je een relatie; aan dus een **lijn**-verbinding.

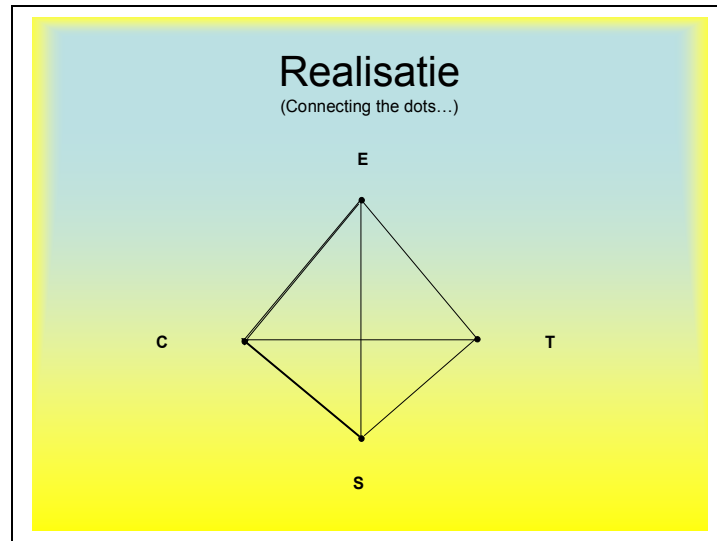
C3) Daar kan leiden tot een stabiele interactie (feedforward-feedback) als een **lus**, een kringloop.

C4) Daardoor is je beleving de dual van je omgeving; als deel van een **netwerk**. En het specifieke van een netwerk is dat je daarmee iets **binnenste buiten** kan **draaien**.

Daardoor is dit systeem in 4 dimensies te beschrijven, met elk 4 dimensionaliteiten. **Arthur M. Young** heeft hetzelfde beschreven, en uitgelegd dat ook al beschreven deze beschrijving modulaire is: in 4 fasen herhaald zich het proces van manifestatie. Daardoor heb je in dit schema in principe het hele verhaal te pakken, maar daarin heb je je eigen betrokkenheid expliciet gemaakt. Je betrokkenheid (bewustzijn) is daarmee dus deel van het verhaal.

Voor degene die mijn werk kennen is dit waar ik op dit moment aan werk: om in de wetenschap mensen uit te nodigen om hun eigen betrokkenheid expliciet te beschrijven in hun formules. Onze betrokkenheid *moet* onderdeel zijn van onze beschrijving. Ontbreekt dat, dan kan je niet zien waarom een beschrijvingsmodel soms faalt, doordat de betrokkenheid van een andere waarnemer verschillend is van die waarop het model is gebaseerd ('geijkt'). Dan kan je ook niet zien hoe modellen elkaar complementeren. Ook kan je niet zien waarom een model soms niet werkt of wanneer een model haar geldigheid verliest. De tekortkomingen (singulariteiten) van het model hebben te maken met de vrijheidsgraden (keuzevrijheid) in onze betrokkenheid/beleving.

Slide 4

De basis van deze 4D Dynamische beschrijving is in het Fase Domein. De fysieke fase(veranderingen) (Fasetoestanden van de *materie*) zijn gebaseerd op veranderingen in de procesfase van *moleculaire* oscillaties, die weer zijn gebaseerd op veranderingen in de fasehoek van de elektromagnetische golf in de *atomaire* structuur; die weer is gebaseerd op de fasesamenhang in het onderliggend (*sub-atomaire*) domein van informatie in formatie. Startpunt is een (Gabor) punt in de fase ruimte. Wanneer twee punten in de fase ruimte coherent zijn, vormt dat een fase front (en golf front) wat we kennen als "Energie". Zodra een derde fasepunt daarmee coherent wordt, dan ontstaat een golf; die kan dienen als tijdbasis, en dat wat we kennen als "Tijd". Wordt een 4e fase punt daarmee coherent dan ontstaat de mogelijkheid tot het vormen van een staande golf; dat wat wij kennen als Ruimte. De staande golf is de inverse vorm van het vormingsproces zelf, en dus een manifestatie van fase.

Figuur 2: Realisatie

Het tweede plaatje gaat over de 4 fasen van Realisatie. Dit is de transitie van Bewustzijn naar Energie naar Tijd naar Ruimte. Het is een specificatie van de 'spiraaldraai' (de fase-rotatie) die de relatie tussen C-E_T-S bepaalt. (Daarin is Consciousness-Energie de dual van Tijd-Ruimte.) Vanuit het principe van fase-rotatie (in de fase-ruimte) ontwikkelt zich de coherentie/coördinatie/condensatie van informatie tot materie.

Het schema laat dit zien in een schematisering van de verandering in coördinatie (coherentie). Het vat het principe van schepping samen in één schema. Enerzijds is het te gebruiken om te beschrijven hoe materie ontstaat (Kosmologie). Anderzijds is het te gebruiken om onze beleving van onze omgeving te begrijpen (BewustZijn).

Samen geeft dat een formulering voor Realisatie (ww.) als beleving en Realisatie (znw.) als be-leving.

Het gaat over realisatie. "Hoe maakt men een werkelijkheid".

Het begint met 1), een bron-punt en daar 2) relateer je in, daar 3) coördineer je in en daar 4) kristalliseer je in.

Dit is het hele principe. Zo simpel is het.

Stap 1 speelt zich af in het **Fase** Domein; het domein van pure informatie (met keuzevrijheid) en heeft een puur hypothetische vorm – dat van een Gabor Punt:

C •

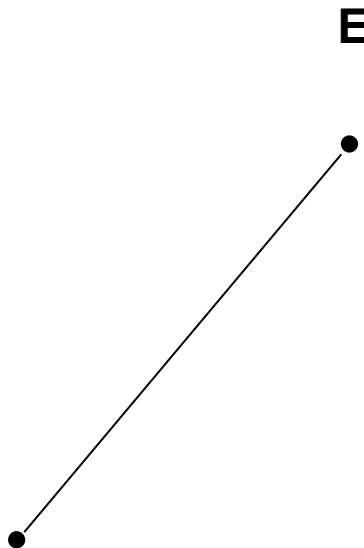
Het eerste punt in het schema label ik met "C" van "Consciousness".

Zoals je kunt zien, op het moment dat je 1 punt hebt en dat gaat om een fasepunt, dat is *niet* in deze werkelijkheid. Dat is *onder* deze werkelijkheid. Het gaat in de **faseruimte**.

Dat kunnen we hier niet beschrijven omdat onze taal naar de fysieke ruimte is gekoppeld. We hebben een **andere taal** vorm, een **andere beschrijving** voor nodig waarin **en verandering en onze betrokkenheid in zitten**. Dat gaat allemaal op niveaus van Vrije Keuze.

Stap 2 gaat over de eerste vorm van **Fase-Coherentie**.

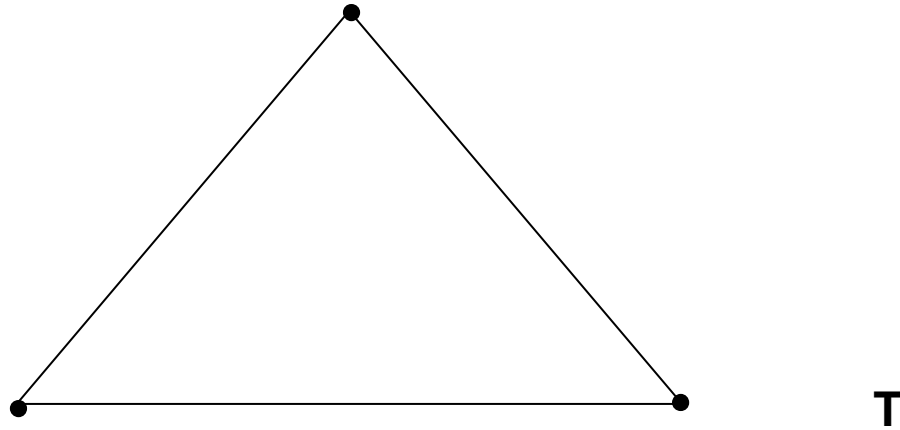
Het gaat hier om de verandering van een vrije-keuze-bepaald ('a-coherent') fase informatie punt, naar een golf-front opgebouwd door de coherentie van 2 fase-punten:

Dat tweede punt in het schema label ik met "E" voor "Energy".

Stap 3 gaat over **fase-stabilisatie**.

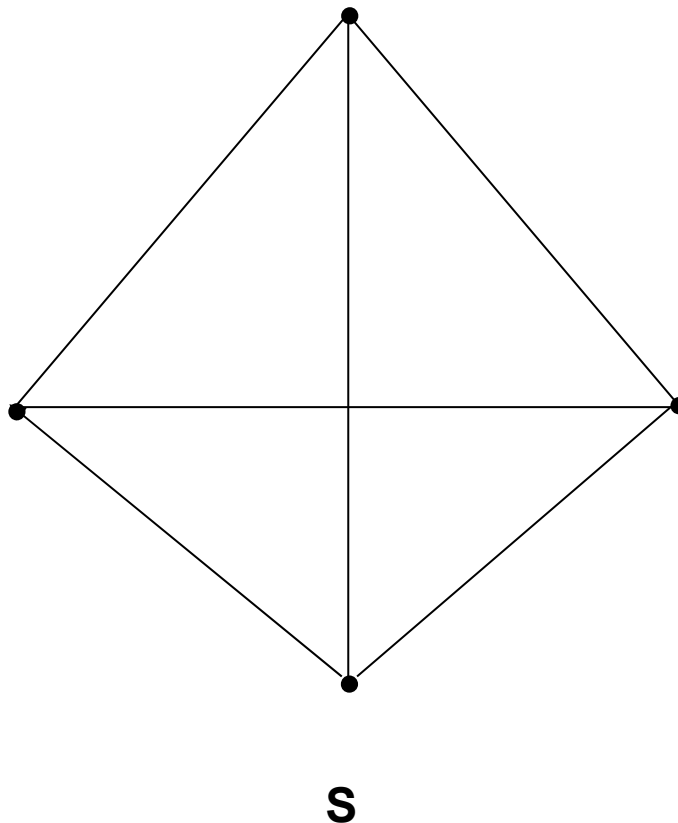
Het gaat hier om het ontstaan van de mogelijkheid van fase-oscillatie; dat is de grondvorm van en tijdbasis: cycliciteit. Dit is gebaseerd op de fase-coherentie op 3 punten (het gaat om 3 fase-punten, met 3 vormen van coherentie):

Dat derde punt in het schema label ik met "T" voor "Time". Impliciet is (overigens, net als in Stap 1 & 2) dat deze vorm schaalbaar is; de tijdbasis heeft geen absolute kwaliteit.

Fase 4 gaat over **Fase-Fixatie**.

Op dit niveau ontstaat een staande golf – die overigens is gebaseerd op het inverteren van de golf in de fase ruimte. Het is op dit niveau dat we de relatie zien tussen de verschillende fasen van materie (structuur), de 4 fasen van een cyclus (tijd), de vier fasen van energie (fase-hoek) en (impliciet) de 4 fasen van informatie: de vrijheidsgraden van Vrije Keuze in het domein van pure informatie ("logica"). Op dit 4^e niveau gaat het om een 'kristallisatie' van de fase-relatie:

Wat je hier hebt zien ontstaan is dat er nu een kristalstructuur is ontstaan, in feite een tetraëder, die gebaseerd is op het verleggen (en vastleggen) van vrijheidsgraden in een systeem.

Dit vierde niveau van het schema label ik met "S", voor "Space".

Wat je hier ziet in de vorm van een **tetraëder**, is een systeem met een serie van koppelingen en verbindingen zoals je die ziet in de lijnen die hier worden getrokken. Het gaat echter om een schematisatie van logische relaties; want het gaat hier over veranderingen in Vrijheidsgraad – dus van Dimensionaliteit. Want het basisprincipe is – nog steeds – dat van **fase relaties**.

Zoals je gezien hebt, is het diagram opgebouwd geworden uit simpelere relaties/vormen.

In dit schema is hetzelfde principe te onderkennen als dat van de ontwikkeling van de wetenschap, in de verkenning van (S) Materie naar (T) Moleculen naar (E) Atomen gebaseerd op (C) Fase-coherentie. Daarbij kreeg de wetenschap andere kenmerken: van Klassiek naar Relativistisch naar Probabilistisch naar Integraal. De betrokkenheid werd daarin ook anders, van Buitenstaander naar Reactief, naar Interactief, naar Creatie. Het gaat hier om universele principes van 'schepping' (fase coherentie) principes die we in ons lichaam beleven. Het schema vat dit allemaal samen.

De **tetraëder** is gebaseerd op een **driehoek**, gebaseerd op een **lijn** gebaseerd op een **punt**.

Dat zijn de basis componenten zoals dat ook in de **Systeemtheorie** kan vinden en die hebben dan over 1) een object (knoop), 2) een relatie (tak), 3) een lus en 4) een netwerk.

In deze hele benadering staat géén 'object' los van het uniVersum; en géén waarneming staat los van een waarNemer.

Wat hierboven is geschematiseerd als de logische relaties in de vormen van manifestatie van het uniVersum, is ook wat je kan beleven **in ons brein**.

1. Vóór heb je de 'one-point of attention',
2. Links heb je de lijnen van logische relaties
3. Rechts heb je de vlakken van onderscheiden
4. Achter heb je de integratie ook naar je lichaam toe.

Dus ze hebben een koppeling tussen:

1) een punt, 2) een lijn, 3) een vlak en 4) een volume. En dat is wat je in deze **tetraëder** ziet.

Als je even teruggaat naar de manier waarop we het hebben zien op bouwen, dan zag je dat vanuit 1) een punt via 2) een lijn naar 3) een driehoek en 4) naar een tetraëder gaat.

Dat is dus van een punt naar een lijn, naar een vlak en naar een volume.

Dus de **vrijheidsgraden veranderen**.

Verandering van dimensionaliteit, is een verandering van logica.

Verandering van logica, is een verandering van fase-relatie.

Verandering van fase-relatie, is verandering van vrijheidsgraad.

Het hele faseverhaal, *gaat alleen maar over het veranderen van vrijheidsgraden*. Vandaar dat het ook niet beschrijfbaar is maar alleen be-leefbaar is. Maar uit het resultaat kan je wel terugdenken, en afleiden hoe de faseverandering plaatsvond. Op het moment dat je materie hebt en je kan a.h.w. smelten, verdampen, en zien oplossen in 'niets'.

Jullie kennen wel mijn dans van de vorige keer:
Kruis je armen voor je borst, ene hand op je schouder, andere hand op je elleboog. Daardoor ontstaat een driehoek, een vorm-vaste vorm. Laat je hand op de elleboog los; daarmee ontkoppel je 1 component los en dan kan de vorm vervloeien en dan heb je een 'vloeistof'. Ontkoppel de andere hand, dan heb je 'gas' dat comprimeerbaar is. Zonder koppelingen heb je niet meer iets wat je fysiek kan plaatsen en duiden.
Dus je hebt *vast, vloeibaar, gas en plasma* op die manier geïntegreerd in één principe: het veranderen van vrijheidsgraden in het systeem. **Vrijheidsgraden zijn logische relaties.**

De fase verandering tussen 1) *vast*, 2) *vloeibaar*, 3) *gas* en 4) *plasma*, of 1) "aarde", 2) "water", 3) "lucht" en 4) "licht", heeft alleen maar te maken met de verandering van de faserelaties, de vrijheidsgraden in het systeem.
In de periode dat ik in Delft studeerde (ir) heb ik daartoe het begrip "**Free bond**" ontwikkeld. Als tegenhanger van verbinding ("bond") is de ontbinding ("Freebond") dan ook expliciet te beschrijven. Later, tijdens mijn studie in Maastricht (arts) concludeerde ik dat dit hetzelfde is als de Vrije Keuze die we in ons leven be-leven.
Zoals je vaste bepaalde vrijheidsgraden **vastlegt**, zo kan je daar tegen ook laten zien dat je ze ook moet kunnen **losmaken**.

Je hebt gezien dat het begon met een punt. Echter: dat punt is *niet* in deze fysieke ruimte. Dat punt is iets waar je iets aan- of uitzet; een vrije ruimte, optie, mogelijkheid, dimensioneel nulpunt. Daar waar je keuzevrijheid activeert. Vandaar dat in het vorige schema [CETS] de bovenste blauwe lijn te maken heeft met imaginaire domein en niet het reële domein.

In het samenspel tussen het *Imaginaire* Domein en het *Reële* Domein zien we de tegenhanger van *informatie* en *materie*; de *sensitieven* en de *techneuten*, *bewustzijn* en *instrumenten*. In ons lichaam ervaren als het samenspel tussen de *soft-* en *hardware*.

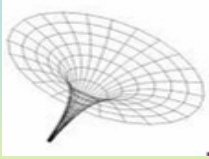
Ter herinnering nogmaals in ons lichaam is het de software die de hardware bepaalt op het moment dat de software wegvalt valt het lichaam uit elkaar.

Dit principe zit daar achter, daar zit een heel verhaal achter want vandaag zou ik het kort houden tot een compacte beschrijving van een paar modellen.

Slide 5

3) Transmutatie

1. Punt
2. Lijn
3. Vlak
4. Volume

- De **transformatie** van punt naar lijn naar vlak naar volume is ook een **transmutatie** van vrijheidsgraden (singulariteiten) in/van het systeem. De vorm die deze logische veranderingen verbindt, is een Draaikolk (Vortex).

De Draaikolk is de vorm waarin een Volume, Oppervlak, Lijn en Punt met elkaar zijn verbonden.

Het draaipunt is tegelijkertijd het keerpunt: daar waar het systeem in zichzelf omkeert.

In die omkering wordt het systeem het tegendeel van zichzelf; zoals ook de draairichting voor/na de nulpuntdoorgang tegengesteld is.

In die tegenstelling zien we de relatie tussen informatie en materie; met daarmee de relatie tussen transformatie en (de tegenhanger) transmutatie.

Transformatie gaat om het veranderen van de vaste relatie (Bonds).

Transmutatie gaat over de verandering van vrijheidsgraden (Freebonds).

Figuur 3: Omvormingen

Schepping, het principe van het vormen van Vormen, gaat samen met het principe van vervormen: Transformatie. Er is een dieper principe: dat van omvormen (transmutatie). Daar waar het bij Transformatie gaat om een aanpassing van de vorm in de omgeving, gaat het bij transmutatie om een aanpassing van het systeem binnen de omgeving. Het gaat om een verandering van het systeem met behoud van de systeemkenmerkende singulariteiten, ten opzichte van de verandering van de systeemsingulariteiten.

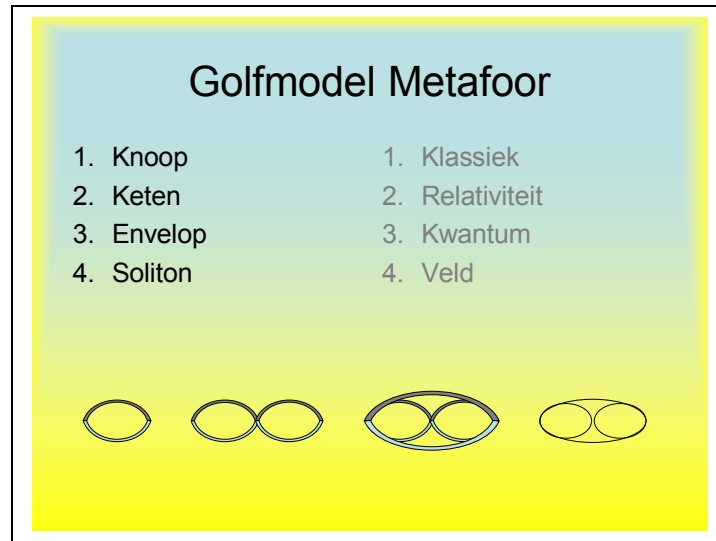
Singulariteiten zijn de 'keerpunten' waarin het systeem is 'opgehangen', 'ingepast' in haar omgeving. Het zijn de kernpunten waar de systeemeigenschappen onvoorspelbaar zijn, of onhelder zijn. Het zijn de draaipunten waar het systeem zich in de omgeving omkeert, of van het systeem afkeert; in elk geval de punten waar het systeem zich dynamisch (dis)integreert in de omgeving.

René Thom en Christopher Seeman hebben dit in wiskundige termen beschreven. De singulariteiten theorie en het beschrijvingsmodel van de Fractal heeft hiermee te maken. Het gaat om de systematische relatie tussen het systeem en de omgeving en hoe dat soms verandert (transmutatie) en hoe het systeem daardoor veranderd (transmutatie).

Over deze interne en externe aanpassingen van het systeem is meer te vinden op mijn tekst site (<http://sites.google.com/site/ottovannieuwenhuijze/papers>); specifiek de teksten over de relatie tussen de interne en externe aanpassing van een levend lichaam in de omgeving (de (dis)integratie van een organisme door verschuiving van het vegetatieve en animale systeem; met daardoor een verandering in de relatie tussen de minerale (materie) en bewuste (informatie) be(-)leving.

Belangrijk is dat de verandering van de logica (Vrije Keuze) in de verandering van het samenspel (Figuur 1 & 2) nog steeds door dezelfde principes bepaald is. De herorganisatie van fase-relatie is in simpele termen te beschrijven: het principe van een draaikolk. (Dit wordt niet verder uitgewerkt in deze tekst; lees daarvoor meer op mijn tekst-site.)

Slide 6

De opbouw van materie is samen te vatten in één metafoor: het golfmodel. De complexiteit van coherentie (zie de vorige slide) is dan te formuleren als het samenspel tussen 1) een golf, 2) een golfrein, 3) een golfenveloppe en 4) een *soliton*.

De verschillen in betrokkenheid in de modelrepresentatie kennen we als 1) de klassieke, 2) relativistische, 3) probabilistische en 4) integrale systeem benadering.

Figuur 4: Singuliere Samenhang - Soliton

Om te laten zien hoe die relatie van vrijheidsgraden zit in termen van de taal zoals die hier gebruikt wordt, wil ik het model tonen van ... de **soliton**.

Een **Soliton is een golf die in zichzelf kan staan en voortbestaan**.

Een van de bekende voorbeelden daarvan is een rookring.

Op het moment dat je een ring blaast, dan kan die in zijn vorm doorreizen door de ruimte heen en zijn eigen vorm en zijn eigen consistentie bewaren.

Een Soliton is opgebouwd uit een specifieke slingering (systematische fase-draaiing). Het is opgebouwd uit een specifiek samenspel van systeemsingulariteiten, waardoor de integriteit van het systeem in de omgeving, in samenspel met de verandering van de integratie van het systeem in de omgeving verandert, op dusdanige manier dat het systeem daarbij 'intact' blijft. Transmutatie en transmutatie zijn daarbij met elkaar 'in balans'.

Dit is het principe van voortbestaan van een fysieke vorm in een ruimte; het is het principe waardoor de opbouw van de anatomie van ons lichaam zich over de tijd heen herhaalt (ook al zijn de omstandigheden steeds anders) waardoor je lichaam ook op de lange termijn door anderen nog steeds is te herkennen. Ons lichaam heeft –

mathematisch topologisch bezien – de vorm van een *Torus*. Dit is één van de vormen van een *Vortex*. Het is ook één van de vormen van een *Soliton*.

De eigenschappen van een *Soliton* hebben te maken met de eigenschappen van het grondprincipe op basis waarvan de *Soliton* gewoonlijk wordt beschreven: een golfvorm. Specifiek gaat het om de relatie tussen een golf, een golfrein, een golfenvelop en 4) een *soliton*.

Een *Soliton* is een (veranderende) golf die zichzelf intact kan houden in een (veranderende) omgeving; en is daarmee equivalent met de definitie die in Figuur 2 werd gegeven voor "Ruimte" op basis van de toename van coherentie van Fase. De opbouw van de *Soliton* is (net als de opbouw van Figuur 2) gebaseerd op veranderingen op het niveau van de systeem singulariteiten; dus op basis van veranderingen van de logica/dimensie van het systeem

Laten we beginnen met het basale gangbare principe van een **Golf**, een trilling. Als je hebt en dat heet dan een golf dan kan je op basis daarvan een **golfrein** ontwikkelen. In het diagram is een golf met een oscillatie in een fase van 2 getekend. Een golf kan een harmonische frequentie van een golfrein hebben; dat heet een **golfenvelop**. We hebben daarin te maken met een vorm van dynamische harmonische coherentie. Een golfenvelop is een stabilisatie van een frequentierelatie tussen de trilling van een golf en een golfrein. Het is mogelijk dat die stabilisatie zich zo kan doorbouwen dat de golf, met golfrein, met golfenvelop coherent blijft ook als de omgeving verandert (het gaat hier om 4^e orde coherentie, en een specifieke harmonie tussen transformatie en transmutatie). (Zie hiervoor mijn artikel, "Thinking Around in Cirkels", over de relatie tussen 1^e, 2^e, 3^e, en 4^e Orde Systemen).

Een *Soliton* is een oscillatie/situatie waarbij de golf, de golfrein en de golf-envelop a.h.w. een drie-eenheid vormen; doordat ze in hun nulpunt (de systeemsingulariteit) zijn verbonden. Deze drie-eenheid is overigens ook het principe waar religies het over hebben maar ze beschrijven het dan op een wat andere manier, zonder de cruciale rol van de logische samenhang in systeemsingulariteiten daar in te betrekken.

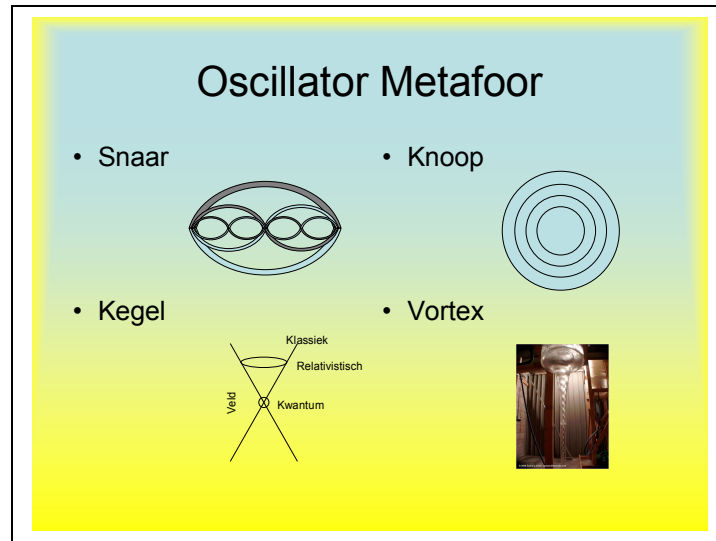
Op het moment dat een *Soliton* vormt, constateer je dat de faseruimte de faserelatie van een systeem intern kan bepalen. Een "Soliton" is een generieke term voor een systeem wat zich, in de ruimte, kan omkeren in zichzelf.

Hier zitten een hele hoop gedachtegangen achter, die hebben te maken met de stadia genoemd in Figuur 2, en te maken hebben met voorwaarden die zijn bevat in de omkering genoemd in Figuur 3, maar ik wil het hier alleen maar even kort houden.

Voor degene die hier meer interesse in hebben kunnen we nog eens een keer een aparte dag over houden zodat die achtergronden beter in beeld kunnen komen. Maar de basis is dat het niet alleen gaat over die golf maar ook hoe die golf gekoppeld is aan andere golven. En hoe die golf zoals dat plaatje hiervoor van die diamant om het zo maar even te zeggen, in zichzelf zich zelf kan kennen en herkennen.

De volgende figuren zijn uitwerkingen van ditzelfde principe, in samenhang met de verschillen van complexiteit (Figuur 3) en de betekenis van verandering van coherentie (Figuur 2) zoals we die door onze verandering in betrokkenheid be-leven (Figuur 1).

Slide 7

De relaties tussen golfcomplexen (zie de vorige Slide) zijn vanuit verschillende referentiesystemen te beschrijven.

Dat wat als snaar is weer te geven voor e.g. een elektromagnetische lichtlijn, is ook op een punt af te beelden voor bijv. een atoomsysteem.

In 'zijaanzicht' biedt dat het beeld van de lichtkegel (met daarin de duidbare perspectieven van de klassieke, relativistische, probabilistische en integrale betrokkenheid). In de natuur zien we het als een draaikolk (de foto is van de website van Zachary Jones).

Figuur 4a: Singuliere Samenhang - Soliton

In de Soliton hebben we te maken met een voortdurende Systeemomkering, in een (veranderende) omgeving. De omkering over een systeemgrens gaat gepaard met een fase omkering; in de wiskunde wordt dat benoemd als te 'omkering van teken' (+/-). Het gaat om de verandering van een Grens naar een Veld; dus een inversie van het systeem in zichzelf; en in het tegengestelde (Figuur 3).

Dat is het principe van een dimensionele om-/ont-koppeling. Datzelfde is wiskundig weer te geven door het opnemen/weglaten van een systeem-as in het referentiesysteem voor de systeembeschrijving. (Zie mijn artikel "Referon Analysis" voor verdere uitleg over dat principe; mijn artikel "MatheMagics" legt uit hoe onze betrokkenheid daarin de uitkomst bepaalt.)

Op die manier kan je een directe relatie zien tussen een golf naast een golf naast een golf naast een golf, ... of een golf binnen een golf binnen een golf binnen een golf ... Dat wat we via de eerste benadering zien als een golftrein, zien we in de tweede benadering als een atoomsysteem.

In het eerste geval zetten we de samenhang uit op een lijn; in het tweede geval formuleren we de samenhang ten opzichte van een punt.

Dit kan je zo complex maken als je maar hebben wilt.

Dat is waar de golftheorie naar zit te zoeken.

In mijn onderzoek is te zien dat onze beleving zich op dat niveau afspeelt: in **ons vermogen tot dimensionele collaps/expansie**. Dat is de essentie van het gebruik van **Vrije Keuze**.

Afhankelijk van je eigen interne dimensionele coherentie/complexiteit, zal je de omgeving in andere coherentie/eenvoud be(-)leven. (In de wiskunde wordt dit principe gebruikt in de functie analyse door "*matrix sweeping*"; Fourier Analyse is daarvan een voorbeeld).

Dit principe is kenmerkend voor onze betrokkenheid in onze beleving; dat is ook de verklaring waarom we voor onze modelvorming van atomen en planeetstelsels hetzelfde principe gebruiken.

De verandering in betrokkenheid is de essentie van Figuur 1.

Figuur 2 toont het daarbij behorende principe van dimensionele (de)compressie.

Figuur 3 toont dat in de vorm die we daarvoor in de fysieke werkelijkheid het meeste herkennen: de draaikolk.

Figuur 4 laat zien dat dit de basis is van de permanentie van 'de materie'; de singulariteitensamenhang die we als de Soliton kennen.

Het gaat steeds om een **circulaire rotatoire oscillatie in het fase domein** (het Gabor Punt).

Onze betrokkenheid bepaalt de (de)complexiteit; bewust-zijn is de-complexificatie. Dit principe is de basis voor alle modellen die we (kunnen) maken.

Op deze manier is het principe van een Soliton uit te bouwen tot een golfketen van elke gewenste lengte ("*Concatenation*").

Omgekeerd is het principe van een Soliton op te vatten als een systeem van 'gestapelde' harmonischen, van elke graad van complexiteit ("*Embedding*").

Ook de combinatie van beide is mogelijk, met uitbouw van ketens, en toename van stapeling ("*Nesting*"); figuur 4b geeft daarvan een voorbeeld (Celdeling in ons lichaam).

De basale complexvorming in termen van *Embedding* (Harmonischen) is de basis van het vormingsprincipe wat we kennen als atomen.

De basale complexvorming in termen van *Concatenation* (multiplicatie) is de basis van het vormingsprincipe wat we kennen als moleculen.

De combinatie, de complexvorming in termen van *Nesting*, is de basis van de vormingsprocessen die we als celdeling beleven.

Het onderliggende principe is steeds hetzelfde; de specifieke singuliere fase complicatie (verknoping) die we zien in de systeemtheorie als de relatie tussen knoop, tak, ketencircuit en netwerk, en in golftheorie als de relatie tussen golf, golffrein, envelop en Soliton.

Ik heb al gesteld dat de wetenschappelijke modellen die we hebben zijn gebaseerd op verschillende invalshoeken (C 1->4) in het doorzien van de complexiteit van relaties (E 1->4), maar het principe daarachter is alleen maar dat je iets kunt koppelen en kunt ontkoppelen. Ons gebruik van Vrije keuze is daarin bepalend. ("Doorslaggevend"; het leidt tot de "Collapse of the Vector of State"). Het gaat om het kunnen scheppen of elimineren van een systeemgrens. Daarin vormt een *Veld* zich om tot een *Grens*; of

omgekeerd. Het is ons directe instrument voor het veranderen van bewustzijn; en zo het veranderen van onze beleving in Schepping (ww.).

En als je dat principe door hebt dan kan je zien dat je dat spelletje, dat principe, dat beginsel van wel-of-niet-betrokken-zijn kan herkennen in alles wat we leven en beleven. Daarin verleggen we dus ook de balans tussen een accentuatie van samenhang in informatie (in formatie); het 'imaginaire Domein in de vector van Figuur 1, versus de samenhang in materie (materialisatie); het Reële Domein in Figuur 1.

Alweer: dat bepaalt je voorkeur voor be(l)leving van je omgeving als "Senso" of "Techno". (Sensitief, of Techneut.)

Is je aandacht gericht op Beleving, of op Beschrijving; gaat het je om bewustwording, of het bouwen van instrumenten? Ligt het accent op Zijn, of op Hebben?

In ons lichaam kunnen we die twee met elkaar verbinden. In je overlijden kan je niet de materie meenemen die je hier tot je instrumenten gemaakt hebt; wel de ervaring die je door gebruik van die instrumenten in je hebt opgebouwd als ervaring.

Als je het op een andere manier bekijkt dan kijk je in die knooppunten hier en dat is eigenlijk waar het hele spel overgaat. Dat je in de knooppunten hier dus de verbinding legt tussen dat wat je ziet en dat wat je niet ziet. Dat is wat in Figuur 1 expliciet wordt beschreven.

Die koppeling tussen wat we zien en wat we *niet* zien is wat in al onze modellen wordt beschreven. Elk model is een symbool, bedoeld om het uniVersum op een meet onvattende manier te kunnen begrijpen, opdat we er op een meer integrale/integere manier mee kunnen omgaan. Dat laatste is niet het geval als het model incompleet is; en zelf minder het geval naarmate het model minder compleet is. De schade die de wetenschap de planeet momenteel aandoet, is direct gevolg van de tekortkomingen die inherent zijn aan die modellen.

Dat is ook waarom de wetenschappelijke modellen steeds door andere modellen worden vervangen. De ontwikkeling van de wetenschap is in één schema samen te vatten: in termen van de lichtkegel, die typerend is voor het Lorentz/Einstein model. In eerste benadering werd het opgevat als een onbegrensd open systeem: het Klassieke Model.

Daarna werd daar een grens aan gesteld: de lichtgrens; weergegeven door een (circulaire (Tijd) "Event Horizon").

Vervolgens werd de ompoling in het nulpunt in de beschrijving beschouwd: de 'kwantum Sprong' van Planck.

Nu is het tijd om te bekijken hoe al die verschillende waarnemingen typerend zijn voor verschillen in betrokkenheid in ons waarnemen zelf.

Wanneer je niet bekijkt wat de begrenzingen zijn van systeem dan heet dat het "Klassieke model". Op het moment dat daar een grens aan legt (de lichtgrens die in die kegel omhoog en omlaag kan gaan) dan heet het "Relativistisch". Zodra je bekijkt wat gebeurt in het omslagpunt in het doorgangspunt (waar fase in tegenfase omslaat) dan heet het "Probabilistisch". Op het moment dat je de instabiliteit van het systeem in de beschrijving betreft, dan heet dat "Integraal".

Overigens, vanuit de optiek van faserelaties – het golfmodel – is de opbouw van atomen op een eenvoudige fase rotatie/relatie gebaseerd. De atoomsamenhang is dan een relatie tussen frequenties. 'Elektronen' komen voor op omloopbanen waar de golflengte

een staande golf vormt (DeBroghlie relaties). Daar waar de golf in tegenfase is met zichzelf bestaat een systeemgrens; en keert het systeem in zichzelf om. (Golflente = $N \Rightarrow$ materialisatie; golflengte = $N \pm 1/2 \Rightarrow$ dematerialisatie/informatie. De systeemgrens is dus net zo belangrijk voor de systeemformatie als de systeem-manifestatie. Het gaat om het samenspel tussen informatie en materialisatie.

Dat is overigens waar we een complementariteit zien in de benadering van Einstein en Planck: Einstein formuleerde de systeemgrens in termen van de grens van één golf; waar Planck die formuleerde in termen van het doorgangspunt tussen twee opvolgende golven (in tegenfase).

Daarin ligt alweer de relatie tussen informatie en fysicisatie. Harmonische stapeling geeft mogelijkheid tot materialisatie; in tegenfase ontstaat géén concretisatie. Daar bestaat een keuze gebied (informatie in informatie) waar je van de ene kringloop naar de andere kringloop kan overschakelen, juist doordat die fase de fasekoppeling wegvult. Het gaat om de verandering van fasekoppeling; zie Figuur 2.

Dit is dus ook het grensgebied waar we de relatie en het verschil zien tussen de techno's (materialisatie) en senso's (informatisatie). Op het moment als je als sensitief wilt afstemmen op iets dan moet je die fasekoppeling beleven, ervaren, activeren en daardoor a.h.w. waarmaken. En op het moment dat je fysiek iets wil koppelen dan moet je ook weer zorgen dat je in die koppelingen de stabiliteit kan bewaren.

Je ziet dat in dit hele verhaal aldoor een koppeling is tussen **complexiteit**.

De Soliton, de envelop, de golftrein en de golf of daarvoor was het dan de relatie tussen een punt en een lijn, een vlak en een volume. Dat gaat over de koppeling tussen 'n één dimensionaal, twee dimensionaal, drie dimensionaal en vier dimensionaal systeem, echter in de beschrijving zoals we die hier in deze cultuur hebben, benoemen we dat niet zo, want de ruimte wordt beschreven als 1, 2, 3; als lengte, breedte en hoogte.

We moeten daartoe het schakelpunt, het verbindingspunt, invoegen in de beschrijving. Dat kan in hun convergentiepunt, in hun coördinatiepunt, in een synchronisatiepunt: **het nulpunt**. Dus in het punt van $X = 0$, daar waar het systeem wegvult; en weer kan ontstaan. Dáár kan je zien wat de samenhang is.

Je kent misschien het verhaal van de 'smile of the Cheshire cat' van Alice in Wonderland. Op het moment dat je een drie dimensionale ruimte hebt en je haalt daar één ruimte van weg, dan hou je de informatie over – in je geheugen – ook al verviel de vorm.

De Necker Kubus is voorbeeld van dit principe van *de-dimensionalisatie*: het gaat dan om de afbeelding van een kubus op een plat vlak. Dan ontdek je dat je niet meer weet of het punt in het midden op de voorkant of achterkant van de kubus ligt. Waarom? Omdat je 'n dimensie kwijt bent.

Bewustzijnsbelevingen zijn handelingen in (de)dimensionalisatie; het is het mechanisme waarop de Collaps van de Toestandsvector (onze betrokkenheid) is gebaseerd.

In der wiskunst is dit op veel manieren verkend; het principe van abstractie is erop gebaseerd. Het gaat erom de logische samenhang te kunnen bewaren; terwijl je structuur en informatie inverteert.

In gedachten kunnen we zo een ruimte reduceren tot een plat vlak en tot een lijn. In het werken met de fase ruimte moeten we dat tot het nulpunt reduceren; we kunnen dat

dan niet meer beschrijven, omdat taal daar tekort schiet. Maar we kunnen het nog wel begrijpen; want de logica voor de-dimensionalisatie is onveranderd (Figuur 2).

Op die manier kan je dimensies eruit halen die tussen 1 en 3 dimensionale ruimtes, zoals in deze ruimte (ruimte van de zaal) kan je 1 dimensie weghalen. Dan heb je een plat vlak en haal je er nog 1 dimensie weg dan krijg je een lijn en haal je er nog 1 dimensie weg dan heb je een punt. En in dat punt wat je niet meer ziet kan alles ontstaan.

In de wiskunde en natuurkunde modeltheorie dan heb je **Langhaar's "Dimensional Analysis"**. Dat gaat specifiek over wat daar gebeurt. En dat je in feite in elke ruimte punten kan hebben waar iets nieuws kan ontstaan. Als je dat maar kan laten ontstaan.

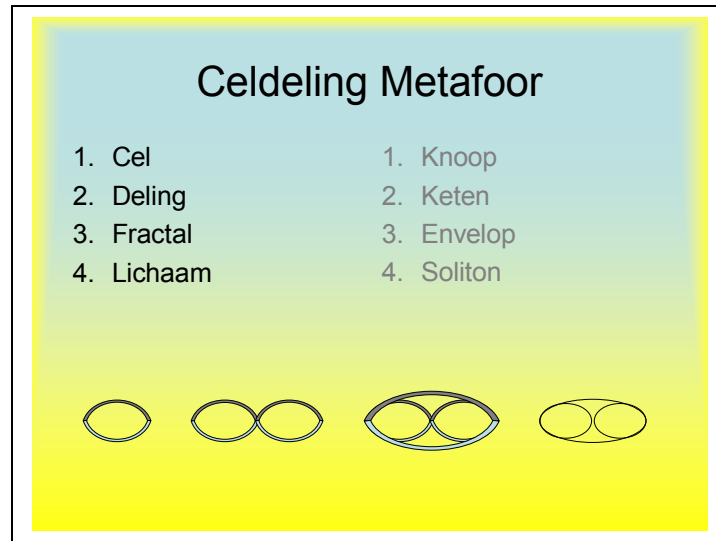
Om dat te kunnen doen moet je een verandering teweeg kunnen brengen in die relatie tussen een punt, een lijn, een vlak en een volume en de basisbeschrijving daarvoor is die van de draaikolk. In de figuur kan je zien dat zich in een draaikolk een golfreïn kan vormen. Daarin zie je alweer dat Concatenatie en Embedding zijn te combineren (Nesting)

Het principe van een draaikolk is neem ik aan bekend: het treedt op zodra je de stop uit een bad trekt. Het volume loopt via de oppervlakte weg via een stroomlijn door een punt heen. Dat is alweer die relatie tussen een volume, een vlak, een lijn en een punt. Dus die draaikolk is een heel fundamenteel principe wat je in allerlei modelvormingen kan gebruiken.

En op die manier is bijvoorbeeld Diego Rapoport nu ook bezig om via een draaikolk te laten zien dat je bewustzijn en dat je natuurkunde in dezelfde formuleringen kan beschrijven. Alweer de sensitieven en de techneuten, zitten aan twee kanten van hetzelfde verhaal te kijken. Vergelijk dit met de manier waarop stereo luidsprekers een 'nieuwe ruimte' 'openen' tussenbeide op basis van de verschillen in de overeenkomst, tussen het linker- en rechter- audiokanaal.

Het zijn juist de **verschillen in de overeenkomst die de nieuwe ruimte uitvouwen voor dat begrip wat je dan zoekt om die verschillen te kunnen overbruggen.**

Slide 8

Dat wat we als golfcomplex in de natuurkunde kunnen beschrijven is wat we in ons lichaam aan den lijve beleven, in het principe van celdeling. Daarin beleven we de relatie van de faseovergangen (op de 4 niveaus van 1) bewustzijn, 2) energie/regulatie, 3) tijd/fysiologie en 4) ruimte/anatomie).

Centraal daarin staat dat celdeling en vermenigvuldiging aldoor met elkaar in balans zijn.

In het delingproces verdubbelt zich het aantal cellen (steeds weer) maar éénheid blijft steeds bewaard.

De integriteit van ons lichaam is gebaseerd op de relatie tussen kwaliteit (inbedding in de omgeving) en kwantiteit (integriteit ten opzichte van de omgeving).

Figuur 4a: Singuliere Samenhang – Be-Leving

Dat is wat we aan de lijve beleven. In onze celdeling.
Daarin zie je, expliciet, dat informatie met materie is verbonden.
Daar beleef je ook, expliciet, dat je dit niet kan beschrijven.

Het is me al lang duidelijk dat wat ik in mijn opleiding tot ingenieur leerde niet klopt.
Dat je werkelijkheid kan je NIET objectief beschrijven.

In mijn opleiding tot arts zag ik dat we dit op een heel andere manier moeten beschouwen.

Alle 'objectieve' beschrijvingen van de werkelijkheid (waarheid) zijn gebaseerd op subjectieve beleving (waarNeming).

In mezelf heb ik de integratie tussen "techno" en "senso" moeten realiseren (Figuur 2).
In Delft zat ik in de technuutenhoek en Maastricht zat ik aan de geneeskunde kant.
Tussendoor bestudeerde ik dat samenspel in the British Library in de boeken; en beoefende ik het samen met "Psychics".

In die periode onderzocht ik ook de volgende vraag: "Hoe kan het zijn dat we allemaal het zelfde universum beleven, hetzelfde aarde beleven, en hetzelfde lichaam hebben maar dat we ze zo anders beleven?"

Het antwoord ligt in het begrip interiorisatie; zeg maar de vertering van onze beleving. Dat is waar we het principe van de Soliton (Figuur 4) in samenhang zien met de ontwikkeling van bewust zijn (Figuur 2).

In het lichaam is te zien dat ons systeem voor informatieverwerking en ons spijsvertering één zijn; het zijn verschillende varianten van hetzelfde principe. In celdeling zien we hoe beide zijn verbonden.

Je ziet in de figuur dat het principe van celdeling met dezelfde plaatsjes is weer te geven als dat van de Soliton. Ze herhalen hetzelfde principe.

Ons lichaam is in principe (topo-logisch) **een torus**.

In Celdeling zie je dat 1 cel zich deelt, en zich zo 2 cellen vormen: $1 = 2$; dualiteit is éénheid.

In conceptie is het omgekeerde te zien: sperma en ei vormen samen de zygote: $2 = 1$.

De mens is zo deel van de mensheid, net zoals elke cel deel is van je lichaam. Man of Vrouw zijn zo ook samen, alleen, al-één, mens.

Hier zien we ook expliciet wat al eerder gesteld werd: in de combinatie van Concatenatie en Embedding zien we het vermogen tot Nesting; het complexifiëren van de systeemgrens, om daardoor een meer complex systeem van singulariteiten te kunnen vormen, waardeoor ons lichaam, als Soliton, in meer 'toestanden' (materie/informatie samenhangen in formatie) kan leven. Hoe dit werkt is uitgebreider beschreven in mijn artikel "The Equation of Health"; waarin ook de rol van de tijdfractal in ons lichaam wordt beschreven (**Susie Vrobel**).

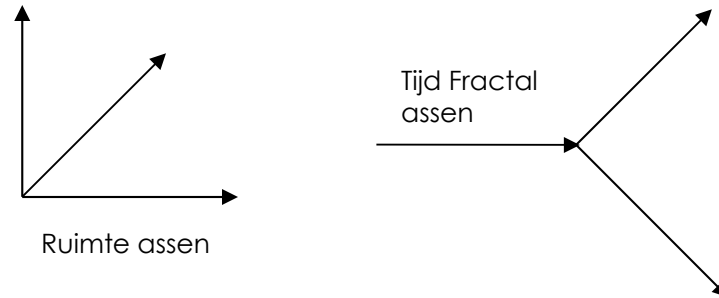
Want op het moment dat je gaat kijken hoe je van 1) één cel naar 2) twee cellen, naar 3) veel cellen, naar 4) lichaam komt, dan is die relatie daartussen niet bepaald door de cellen maar is dit knooppunt van de cellen daar waar de cellen zich delen. Een schema daarvan is te zien in mijn artikel "The Equation of Health". De celdeling is een 'beslisboom', een 'fractal'.

Als je zo begint met die eerste cel en je moet er een draai in geven (interne vortxing) en dan heb je daarna twee cellen. Dan zie je dat er een soort van acht-beweging is waarin je topologisch dat systeem in zijn tweeheid nog een eenheid kan bewaren en ervaren. Dus in ons lichaam hebben we te maken met een situatie dat juist op dat punt dat die cellen uit elkaar vallen en weer in elkaar vallen dat we daar te maken hebben met een situatie waarbij de materie en de informatie direct is gekoppeld.

Via het werk van Susie Vrobel heb ik een betere beschrijving gevonden voor dat 4 dimensionale veld waar ik het al eerder over had in de tijd. Die 4 dimensies van de Tijd koppelde zij in wat zij noemde de Tijdfractal.

Dat is een punt waar je een beweging in kan vervolgen naar een splitsingspunt. En op dat splitsingspunt ga je verder.

Dat is t.o.v. de drie dimensionale assenstructuur waarvan ruimte met 3 assen die haaks op elkaar staan, heb je daar die zelfde 3 assen die haaks op elkaar staan, maar je zet ze a.h.w. anders neer:

Het gaat dus alleen maar om het verleggen van het punt van aandacht; vergelijk dit met de verlegging van referentiesysteem in figuur (4a).

In de ruimte neergezet wordt een drie-assensysteem gebruikt; de Tijd: een fractal. Ruimtebeschrijving zit vast aan de waarnemer ("Euler systeem") en tijdbeschrijving loopt mee met het systeem ("Lagrange systeem").

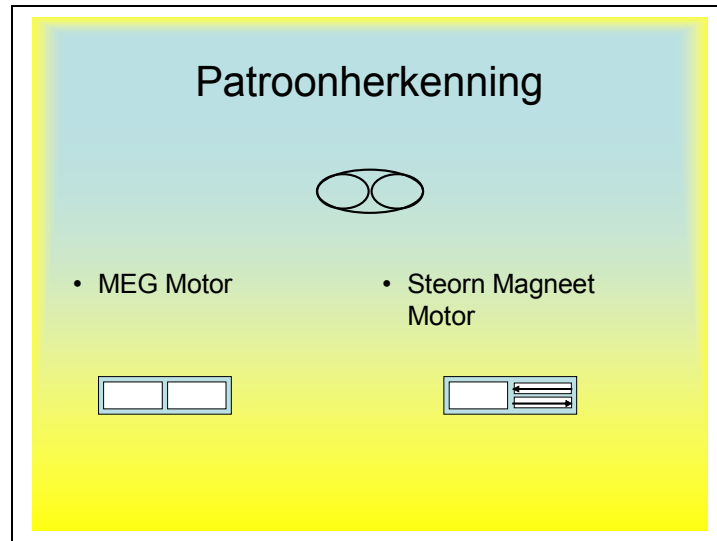
In die tijdfractal kan je zien dat alle cellen in ons lichaam verbonden zijn in eenheid, door de tijd heen. Ze blijven één integraalsysteem; hoe vaak ze ook delen. Tenzij de tijdfractal wordt verstoord.

De integriteit (gezondheid) van je lichaam, heeft te maken met je integratie in je omgeving (bewustzijn). Je mentale gezondheid en je fysieke welzijn hangen daarin samen.

Maar, omgekeerd: dat wat je binnen in je lichaam ervaart, ervaar je ook daarbuiten, tussen ons, mensen. Waar wij elk dus een opbouw hebben van het hele lichaamsveld vanuit het delen van cellen, zo is de mensheid ook een organisme, opgebouwd uit vermenigvuldiging van mensen. Vandaar dat ik al eerder zei dat communicatie tussen ons mensen, een intern communicatieproces is van de mensheid. Inter-menselijke communicatie is op intra-menselijke (cel)communicatie gebaseerd.

Ook hier zien we weer het principe wat boven als is vermeld: integriteit van een systeem in de omgeving, vereist dat het systeem de integriteit kan bewaren terwijl het zich omkeert in zichzelf. Een Soliton is een 4D ruimtelijk systeem

Slide 9

In de MEG motor wordt geschakeld tussen twee parallele spoelen.
In de Steorn motor wordt gewerkt met twee magneten met omgekeerde poolrichting, ten opzichten van een spoel die door wisselstroom magnetisch omgepoold kan worden.
In beide gevallen zijn twee lokale velden gekoppeld, en kunnen daardoor omschakelen tussen lokale en niet-lokale functionaliteit. Hetzelfde principe is te vinden in een scheertransformator circuit, en een wheatstone brug.

Slide 10

Deze presentatie is onderdeel van een veel groter kennis leerproject, wat op de Holoversity wordt ontwikkeld en via lezingen van www.delezing.nl wordt gepresenteerd.

De Holoversity

Dit is dan een manier om daar verder naar te kijken en dat verder te kunnen begrijpen en dat zijn ideeën die veel verder gaan dan wat ik hier nu even bij elkaar wilde sprokkelen. Ik wilde het slechts in 5 plaatjes bij elkaar halen. In die 5 plaatjes komt samen dat het onze beleving bepaalt of we wel/niet meedoen met de omgeving. De Keuze Vrijheid is de essentie. (Leren) Omgaan met Vrije Keuze is en gegeven van Leven.

Schepping is daarbij géén zelfstandig naamwoord maar een werkwoord. Het gaat niet om het werken maar om het be-werken, het gaat niet om het beleven als een passief consument wat veel mensen graag proberen te verkopen, maar om het be-leven als creatief Schepper.

Vandaar dat ik ook al deze dingen heb uitgewerkt, want op het moment dat ik in Maastricht zat in die opleiding van geneeskunde, was dat een van de eerste dingen die me opviel, dat de meeste ziekte komen doordat mensen een verstoring hebben in hun beleving. Hun lichaamsbeeld (in het cerebellum) botst met hun wereldbeeld (in de cortex; het belevingsbeeld van hun omgeving. Beide zijn een holografisch 'licht'beeld.

Je hebt dus aan het plaatje van de buitenkant van je lichaam en het plaatje van de binnenkant van je lichaam, zodat je kan kiezen hoe je omgaat met die omgeving. Die keuze wordt bepaald op de systeemgrens. Die systeemgrens ligt op het grensvlak van het systeem; daar waar de singulariteiten het systeem bepalen. De momenten van celdeling zijn daar deel van.

In onze hersenen komt dat samen in een virtueel 'moment', in de epifyse. Vergelijk het met een joystick waar je de relatie bepaalt tussen den binnenwereld en de

buitenwereld. Dat werkt door op alle niveaus waar informatie en materie bij elkaar komen; dat is waar je keuze die je maakt doorwerken in je contact met je omgeving.

We beleven in ons lichaam dat wat sensorcellen waarnemen IN ons lichaam; het zijn cellen VAN ons lichaam, OP ons lichaam. Het is een verhaal apart hoe paranormale fenomenen hierop zijn gebaseerd. Het gaat in feite om 'normal para phenomena'. Dat gaat over dat paranormale fenomenen zijn normale para noumena. Noumena zijn psychische, logische mentale, abstracte constructies. Die fenomenen zijn de manieren waarop men kan concretiseren in de wereld zoals jij die beleeft.

Voor mij en dat is ook waarom ik die plaatjes liet zien en dat is ook de basis voor dit hele **nulpuntverhaal**.

Zodra je inziet dat **ruimte** is gebaseerd op een **tijdbasis**, die weer gebaseerd is op een **energiesysteem**, die gebaseerd is op een **bewustzijnsstructuur**, dan kan je doorzien dat je vanuit die bewustzijnskoppeling daar de basis van universele schepping kan vinden. Dat inzicht is niet te verkrijgen vanuit een model van 3 componenten van ruimte. Je moet minstens doorhebben dat er een samenhang is waardoor die 3 assen kunnen vervormen, verschijnen en verdwijnen. Dit vereist minimaal inzicht in de onderliggende samenhang; de Imaginaire 4^e component in de Ruimte (S0); het nulpunt, waar de andere 3 assen samenkomen en verdwijnen.

Voorlevende wezens is dat onvoldoende; die moeten zich kunnen aanpassen in verschillende omstandigheden in de tijd (dat vergt een beschrijving in termen van de 4D Tijdfractal). Voor zelfbewuste wezens vergt dat ook nog het vermogen tot aanpassen in de omgeving; dat vergt het kunnen bijstellen van de systeem-singulariteiten: het energieniveau van het lichaam: de [4D] Energie matrix. Dat kan alleen wanneer de informatie van de omgeving aansluit bij de informatie inhoud van het lichaam. Dit vereist de [4D] bewustzijnsvector.

De 4x4 matrix vat dit allemaal samen. Dat is precies wat wij in ons leven beleven. Wij doen dat actief.

De beschrijving van de materie 'om ons heen', loopt achter bij de feiten. Dit komt omdat die materie niet vanuit zichzelf kan veranderen. We ervaren dit ook in ons lichaam; in de materiële component. Die is uitgescheiden door de levende cellen.

Dat zie je heel duidelijk in ons eigen bestaan waar het minerale gedeelte van ons bestaat en het vegetatieve gedeelte van ons bestaan. Dat zijn de bloed- en de lymfebanen, de neurale banen enz..

Het dierlijke van ons bestaan, het spier- en het orgaansysteem en dat soort dingen zijn gekoppeld aan het bewustzijnsysteem.

Wat ik al eerder zei, we hebben een lichaamsbeeld en een wereldbeeld en op het moment dat die twee op elkaar aansluiten, dat heet wat er in het Universum gebeurt, is via jouw hier neerzetbaar.

Dat is wat Charles Rowlett me indertijd voorlegde: Kijk naar beeld van een kristallenbol. Dat er in die kristallenbol licht van alle kanten te samen komt. Maar juist daar waar het middenin zichzelf omdraait, daar hebben we het totale beeld van wat er gebeurt maar wel op het moment dat het zichzelf omkeert.

Dat is ook waar in ons in elke cel die koppeling ligt tussen beleving en materie.

We kunnen bewust met dat samenspel omgaan. Dit is wat is te zien in het werk van Bill Tiller.

Bill Tiller is al heel lang bezig met de relatie tussen bewustzijn en materie. Zijn onderzoek begon met het bestuderen van de kristallisatie roosters in atomen: metaalroosters en dat soort zaken. Hij bestudeerde hoe de regelmatige samenhang in kristallen kon veranderen; ondermeer door elektromagnetische velden. Hij kwam uit op het principe van fase-samenhang . Niet op de materiële fasesamenhang maar de fasesamenhang. Daar vandaan kwam hij ook op de manier waarop fasegolven veel sneller gaat dan de snelheid van het licht.

Fase coherentie is dus veel meer bepalend is dan de fysieke coherentie en zeker in levende systemen. Daar heet dat fase-coherentie-systeem het "meridaansysteem" en het "chakrasysteem". Die zijn te beschrijven in dezelfde termen als de lijnen en ringen in Figuur 4a. Zoals al werd uitgelegd voor de 'sprongen' van de ene omloopbaan naar een andere in atomen: deze treden op waar het systeem in tegenfase is met zichzelf: de "nulpuntdoorgang". Je kan daar overschakelen van de ene naar de ander beschrijving; in feite van de ene naar de andere dimensie; want: van de ene naar de andere logische coherentie.

Bill Tiller is verder gaan kijken en onderzoeken hoe dat in ons werkbaar en bewerkbaar is. Hij heeft ook gekeken naar de manier waarop je via meditatie met een printplaat van een computer daar een gedachte in kan brengen, zodat je gedachte wordt doorgedragen door die printplaat.

Voor degene die bekend zijn met het werk in **Damanhur** in Italië: daar noemde en dit "Selfs": ruwere kristalvormen of draadvormen voor het opslaan van gedachten. Vergelijk het met een antenne, die niet alleen informatie kan opvangen, maar ook kan opslaan; dat vergt een logische combinatie van een staafantenne (transformatie) en een ringantenne (opslag). Op het moment dat je een materiële antenne hebt, laat ik het zo maar even noemen, dan kan je het 'radioprogramma" van je intentie a.h.w. opslaan in die antenne.

Maar die antenne kan die informatie ook doordragen, en dat is wat Bill Tiller ook vond. Via meditatie werd een intentie aangekoppeld aan en printplaat: "het zou mooi zijn als deze printplaat de pH van water +1 verhoogde". In ons lichaam is zo'n pH verandering (zuurgraadverandering) niet te doen zonder dat je lichaam daaraan kapot gaat. In metingen was e zien dat deze testopstelling werkte; zowel pH verhoging, als pH verlaging werden getest. Dat is ook gelukt vanuit Amerika naar Italië en naar Engeland toe, om zo via die printplaat een intentie over te dragen op de materie. Als je zijn werk nog niet kent: zijn fascinerend onderzoek is aanbevolen om te lezen.

Voor dit verhaal over het werken met Nulpunt, is dit een heel direct voorbeeld van de manier waarop je intentie en materie koppelt. Bill Tiller legde het a.h.w. even buiten ons neer, in het inprinten of overdragen van een intentie op een printplaat. Eerder had hij al laten zien dat we op die manier ook effect hebben op homeopathische oplossingen. Eerder had hij ook al laten zien hoe intentie effect heeft op onze meridianen. Eerder had hij ook al laten zien hoe intentie effect heeft op onze huidweerstand. Dat onderzoek werd maar weinig opgepakt, vandaar dat het tenslotte leidde tot het inprinten van intentie (informatie) in objecten (materie).

In de Nulpuntgroep wordt van verschillende kanten gekeken naar het samenspel van materie en bewustzijn. Dat samenspel is nu op te vatten als verschillen in fase-relatie. Vergelijk het met de relatie tussen de linker- en rechter luidspreker in stereo. Als dat samenspel goed is afgestemd, dan 'gaat daartussen een wereld voor je open', van informatie in formatie. Dat is de essentie van Bewust-Zijn.

Je kan ernaar kijken van buitenaf (techneuten) of beleven van binnenuit (sensitief).

Mijn verhaald is bedoeld om te laten zien dat dit twee aspecten zijn van hetzelfde. Figuur 1 laat de fase-matrix zien, voor de beschrijving van de relatie tussen bewustzijn en materie.

Figuur 2 laat zien hoe de overgang tussen beide wordt gedaan via dimensionele (de)compressie.

Figuur 3 toont het mechanisme van Vrije Keuze daartussen: het veranderen van fase-rotatie.

Figuur 4 laat zien hoe daarin deel en geheel integraal zijn verbonden. We be-leven dat in de schepping: het universum en ons lichaam.

Sommige mensen lijken er vooral op gericht om dat vorm te geven in de vorm van instrumenten.

Anderen zijn er meer op gericht om dat te ervaren als persoonlijke be-leving.

Figuur 2, Realisatie, laat zien dat het principe hetzelfde is voor beide.

Voor ons leven is van belang dat we in de omvorming tussen informatie en materie onze schepping be-leven, door onze betrokkenheid te bepalen. Tussen informatie en materie ligt Vrije Keuze. Dat beleven we expliciet in de celdelingen in ons lichaam. Ook daar zien we hoe informatie en materie direct met elkaar zijn verweven.

De fysieke materialen in ons lichaam worden aangelegd en afgebroken door de levende cellen. Die zijn aldoor in een cyclus van zeg maar van vast, vloeibaar, gas en plasma. Niet alleen deel van ons lichaam maar via de voedselstroom ook deel van de omgeving.

Ons lichaam is a.h.w. orkaan of draaikolk en zolang die draaikolk draait wordt die materie in die tornado omhoog geheven. Op het moment dat die software wegvalt dan heet iemand "dood" en valt de hardware uit elkaar.

In de nulpuntgroep wordt veel gekeken naar materie en gezocht naar manieren om 'vrije-energie' af te tappen, uit 'Niets'.

Zoals het verhaal laat zien, is "Niets" uitstekend te begrijpen: het is de Fase Ruimte, waar alles op is gebaseerd.

Het verhaal legt ook uit dat Energie is gebaseerd op Bewustzijn (fase coherentie). Je kan dus niet "vrije-energie" aftappen zonder dat dit het bewustzijnsveld verandert.

Ik heb al eerder gewaarschuwd zie www.delezing.nl/artikelen dat als je niet weet waar het vandaan komt, dan pleeg je gewoon roofoverval over iets waar je niet weet waar het vandaan komt. Dan ben je gewoon weer bezig met de **slaventijd**.

Ik heb eerder ook al verteld dat ons lichaam de 'nulpuntmotor' is die de nulpuntgroepsleden lijken te zoeken. De moleculen, dus materialen, zijn aangemaakt om op de uitwisseling tussen informatie en materie te kunnen reageren. Zoals al gesteld: zodra het informatieproces verstoord is (de 'software') dan valt het lichaam (de hardware) uit elkaar.

Vandaar dat ik altijd de tegenhanger van het nulpunt-energie-verhaal erbij haal en voorleg: "kijk naar je eigen beleving van bewust-zijn". Zoals in www.scienceoflife.nl is te lezen: de modellen van de fysieke wereld zijn formuleringen van onze beleving van bewustzijn. Door ze als formules voor bewustzijn te interpreteren, kunnen we meer over de fysieke materie leren.

Zodra je je richt op het beleven van je eigen beleving, kan je ontdekken dat je via je huid ben je gekoppeld aan de rest van het universum. Buiten je belev je het universum, in je belev je het InVersum. Ons bestaan is een samenspel van twee fase-'hologrammen': het integrale trillingsveld waarvan we deel zijn staat omgekeerd opgeslagen binnenin ons.

Dat is ook de basisbeschrijving van de **acupunctuur**. Daar gaat het over de relatie tussen **Ren Mo, Do Mo en Dai Mo**. Dat zijn de basis meridianen om de eerset cel heen: drie kringlopen/cirkels, haaks op elkaar, om de eerste cel. Op het moment dat die met elkaar in balans zijn 'as above so below, as left so right as front so behind', dan kan het systeem zich binnenste buiten draaien: Chong Mo. Dat binnenste buiten draaien is de essentie van Figuur 2

Figuur 2 heeft haar basis in het 1^e punt, een fasepunt. Dat is onbeschrijfbaar. Maar dat 1^e punt is wel deel van een hele ruimte, een 'tegenruimte', de fase-ruimte, waarop alles wat we hier beleving is gebaseerd. Het is een domein van pure informatie; "bewustzijn". Dat domein is meer nasaal dan het energieveld, de tijdsdomeinen en de fysieke ruimte. De fase ruimte bekijk ik ook los van de energietijdruimte; want ik wil verklaren waar de energietijdruimte vandaan komt. Ik kwam daartoe tot een formulering, die ik ook kan gebruiken voor het beschrijven van onze be(-)leving.

Ik wilde beschrijven en volgen hoe dat fysieke veld ontstond en ik wilde begrijpen hoe in ons lichaam dat het te maken heeft met gezondheid, genezing integratie en integriteit.

- Vanuit dat fasepunt, dat eerste, op het moment dat ik een fasepunt heb, wat ergens bestaat, dan heb ik een Vrije Keuze moment.
- Ik heb daar iets wat kan veranderen maar het is niet bepaald hoe dat verandert. Op het moment dat daar een tweede fasepunt bijkomt, dat fase coherent is en waar tussen een fase relatie bestaat, dat is deze lijn, dan noemen we dat een energiefront. Dat wat we hier energie noemen is een **golffront van veranderingen en of mogelijke veranderingen**.
- Op het moment dat er een derde punt bijkomt, dat er mee coherent wordt, dan krijg je dat daartussen die driehoek kan worden opgebouwd. Dat er een **lus** kan ontstaan en dan pas komt er een **tijdbasis** in het systeem. Dan kan die golf als een lopende golf, als een oscillatie daar bestaan en ook herkend worden.
- Dan hebben we een 4^e fasepunt nodig om daarmee coherent te worden. Want dan pas krijg je dat je een systeem krijgt waarbij het in een volume zijn **fysieke samenhang** heeft en wat je dan hebt is dat die 4 punten samen hetzelfde doen als het eerset punt, maar nu zichtbaar in Energie in Tijd en in Ruimte.

Om in een metafoor te blijven: we hebben geen woorden voor wat hier gebeurt. We hebben hier a.h.w. te maken met een pixel van de werkelijkheid. En alles wat we hier waarNemen is het samenspel van hologrammen in hologrammen.

Ook zijn wij een hologram in een hologram. Vandaar dat mijn interesse niet meer gericht is op het beschrijven van het resultaat daarvan maar om het beleven van het ontstaan daarvan.

Het heeft te maken met het kunnen koppelen van dat wat we in de Ruimte hier ervaren naar de manier waarop we via afstemmingen onze tijdfases daarin kunnen synchroniseren of veranderen.

Dat we daardoor de energiesamenstelling kunnen veranderen en daardoor dat bewustzijnssysteem kunnen vouwen en onvouwen.

Het is een verhaal op zich om te laten zien dat als je door hebt hoe het werkt dan heb je te maken met het koppelen van hologrammen binnen hologrammen binnen hologrammen etc.

Eén van de dingen waar ik nu op zoek ben is een verandering van de beschrijving in de wetenschap, want wat ik nodig heb is niet langer een beschrijving van een elektrische golf en een magnetische golf die zijn gekoppeld. Wat ik nodig heb is een beschrijving van de manier waarop in die kruispunten de magnetische golven opstapelbaar zijn. Om de simpele redenen dat als deze golf trein langer wordt, dan hebben we dus meer mogelijkheden voor de magnetische golven om in die doorknooppunten mee te spelen. Maar die magnetische golven hebben te maken met vormen wat we hier noemen **informatie in-formatie**. Waar ik naar toe werk is een concrete formulering van het samenspel tussen bewustzijn en schepping; waarbij informatie meer bepalend is dan energie. Dat is een verhaal op zich, wat ik met de Nulpuntgroep nog wel eens wil verkennen. Dit gaat over de relatie tussen energie en informatie (draaggolf en signaalgolf in fase-'hologrammen').

In de koppeling van electromagnetische is te zien dat in de Nulpuntdoorgang de informatie een belangrijkere rol speelt naarmate de doorgang dicht bij het nulpunt verstoord is. In de wiskunde kent men het begrip "Residu Vector" om dat versterkingseffect te beschrijven. **Bill Tiller** laat zien dat in de nulpunt-doorgangen van het elektrische en magnetische veld de betekenis van die verschuiving enorm is. Hoe dicht je bij dat nulpunt zit hoe meer het betekenisvol is wat er verandert.

Zodra je inziet dat al die doorgangspunten niet alleen lokaal zijn, dan zie je hoe wat je doet effect heeft op het hele universum. Het magneetveld in de nulpuntdoorgang is daarin gerelateerd aan de multiplexing van magnetische velden van de lokale doorgang in relatie tot de lengte van de hele golfrein; en staat dus in relatie met de envelop van het golfveld. **Waar ik nu naar zoek is een beschrijving om te laten zien dat hoe langer die golfrein wordt, hoe meer de magneetvelden zich daarin kunnen opstapelen.**

Dat is vermoedelijk waarop de magneetmotoren (van o.a. Yildiz) gebaseerd zijn.

De beste voorbeelden van de betekenis van samenhang zijn te vinden in de biologie. Hoe complexer de fractal kan zijn waarmee je signalen kan samenbrengen naar een punt, des te meer vermogen heb je om verschillende kwaliteiten in een organisme te beleven. Symbiose is gebaseerd op synergie: het delen van een draaggolf voor het versterken van het effect van de signaalgolf.

Hier is veel meer over te zeggen. Heb je interesse? Klop dan aan bij www.delezing.nl. Desiré Blok biedt aan om dan verdere lezingen daarover te verzorgen.